

„'k Benijd u, dat u daar zoo rustig zit!” — zegt ze, de verpleegster vluchtig aanziend. — „Uw zenuwgestel is zeker altijd op streek, niet waar?”

Mevrouw Reeze is haastig opgestaan en nu neemt Eva haar plaats in.

„Mijn zenuwen zijn nog al in goeden doen, mevrouw.”

Eva hoort het antwoord niet, want nog met de lichte glacé's aan, omsluit ze innig de vermagerde handen van haar „besten Hans”.

„Nu ben 'k weer bij je,” — zegt ze met haar mooi stemmetje — „zeker erg verveeld?” — dit heel zacht. Evenwel 't kan toch niet verstaan worden, want de uren zijn voor mevrouw Reeze verlopen en ze verlangt naar huis, zooals elken middag en avond.

In een hoek van de kamer maakt ze zich klaar tot vertrek. Er is nu geen plaats voor haar aan 't ziekbed, want haastig heeft Eva het tafeltje op zijde geschoven en nu knielt ze neer, zoodat een gansche étalage van zijde en satijn der verpleegster den toegang verspert.

Eva maakt een keurig pakje los en een parfum van de beste soort, bewaard in een kristallen flacon, die schittert en fonkelt in 't licht, legt ze op de sprei.

„Dat zal je goed doen — 't is heerlijk en o, zoo verfrisschend — verbeel je, een heel, héél erg noviteitje — zeker expres voor jou gemaakt, m'n arme jongen! . . . . Dat 'k je ook telkens alleen moet laten”. . . . .

„Tot straks, mijnheer!” — en mevrouw Reeze maakt haar buiging zoowel voor den lijder als voor zijn élegante vrouw.

Er volgen thans een reeks van dagen van beterschap en zich „wèlgevoelen”, die een schijn bezitten, zóó bedrieg'lijk, dat al duizende malen een arm menschenleven door dit vertoon is aangetast en zich met nieuwen lust en hoopvol verlangen aan 't leven heeft vastgeklampt.

Hij is nu veel minder te bed en rust op een canapé, liefst voor de glazen deuren, die uitzicht geven in den tuin. Over hem zit zijn oppasseres, een boek op de kleine tafel vóór haar. De elleboog steunt ze en 't hoofd rust, diep voorover gebogen, op haar hand.

Haar stem, een weinig eentonig, als ze hem voorleest, is toch warm en vol eenvoud. Daar klinken woorden, vreemd en gansch nieuw door hun mysteriën. Wel gevoelen zij zich vreemd in dat huis en déze omgeving van weelde en overvloed; maar toch, langzaam, vinden ze een rustpunt en nemen plaats in 't diepst van 't zieleleven van den man, die worstelt in bangen strijd om de teêre weefselen, die hem aan 't lichaam binden, te verscheuren.

En daar komen stemmen door nevel en damp! Onzichtbare gestalten in hun rein étherisch kleed, en ze vleien en smeeken aan een arm menschenhart: „doe open! — doe open! — en laat het licht worden in uw ziel!”

Die moedige vrouw weeft daar zilveren draden tusschen hemel en aarde, en 't afgetobde menschenkind vat ze en omstrengelt zich met dien heerlijken arbeid. Alsof ze hem dragen en opheffen met zachten drang, zoo groot een verlangen komt over hem, om te zien, de wonderen, die van de doode letter hem overgebracht, zijn geestesoog bereiken en daar vorm en gedaante aannemen.